

[Krarup.]

Jeg vil ogsaa gerne udtale Anerkendelse af, at man har ladet § 2 faa den Form, den har faaet i Lovforslaget. Det er en stor Behagelighed for dem, der har med disse Love og Bestemmelser at gøre, at man kan finde Loven af 30. Juni 1922 og Loven af 29. Marts 1924 optrykt sammen med de Ændringer, der nu kommer her. Saaledes skulde det være noget tiere, naar der kommer Ændringer; at man fik Loven optrykt, men saaledes er det desværre ikke altid.

Det næste Lovforslag angaar Vedligeholdelse af Kirker og Kirkegaarde. Der er heller ikke noget særlig opsigtsvækkende i det. Hvis man læser Lovforslaget igennem og standser ved Punkt 10, staar der noget om, at til Kirkens tilfredsstillende Opvarmning kan der forlanges anskaffet Kakkelovne eller et Varmeværk, herunder ogsaa Anlæg til elektrisk Opvarmning. Den udenforstaaende skulde næsten tro, at det var første Gang, det blev gjort til Pligt for Kirkeejeren, hvem det nu er, at foretage Foranstaltninger til Kirkens Opvarmning, men saaledes er det ikke.

Siden 1893 har det været en tvungen Opgave for dem, der ejede Kirkerne, at sørge for Opvarmning. Naar det er taget med her, er det simpelt hen, fordi der er kommet noget nyt til, der hedder elektrisk Opvarmning, og saa faar Paragraffen en anden Form.

Det sidste Punktum i denne Paragraf er ganske morsomt. Det lyder saadan: „Fornøden Vejledning med Hensyn til Bedømmelsen af de indsendte Forslag fremskaffes af Ministeriet uden Udgift for Kirken.“ Det er en Tydeliggørelse af de Forhold, man arbejder under. Der var nemlig nogle Menighedsraad eller Kirkeejere, der troede, at naar de stod over for nye Planer til Opvarmning af deres Kirke, kunde de henvende sig til Kirkeministeriet, og saa udarbejdede Kirkeministeriet Planerne gratis uden nogen særlig Udgift for Kirken. Saadan er det ikke, men nu er det sat klarere op, saa der ingen Misforstaaelse kan være. Menighedsraadet eller Kirkeejerne fremskaffer Forslag og indsender dem saa til Bedømmelse, og den Bedømmelse er uden særlige Udgifter for Kirken.

Til Punkt 14 vil jeg gerne have Lov at sige et Par Ord. Det drejer sig om Fredningstiden for Askeurner. Bestemmelser herom har ikke været lovfæstet før, men den Skik, der efterhaanden har fæstnet sig gennem kirkelige Bekendtgørelser, kirkelige Anordninger, faar nu Lovsform. Jeg indrømmer gerne, at min Indstilling over for Ligbrænding er præget af gammel kristen, jeg kan ogsaa sige gammel

bibelsk Tradition og Skik. Jeg forstaar f. Eks. udmærket Abraham, da han købte et Gravsted, Makpela Hule, for Sara, sig og sin Slægt, og jeg er taknemmelig imod Josef af Arimatæa, fordi han overlod en helt ny Grav til Jesu døde Legeme. Man kan altsaa kalde min Indstilling over for Ligbrænding noget følelsesbetonet, selv om jeg rent forstandsmæssigt kan se baade de hygiejniske og de økonomiske Fordele ved Ligbrænding. Men selv om jeg altsaa ikke har særlig meget tilovers for Ligbrændingsformen, synes jeg alligevel, at der bør gives den samme Fredningstid for Askeurner som for Kistebegravelser, saa at den i Stedet for de foreslaaede 10 Aar kunde komme op paa 20 Aar. Maaske er der tekniske Vanskeligheder over for det; men det er en af de Ting, jeg gerne vil have Lov at drøfte i det Udvalg, jeg forstaar man fra anden Side ønsker nedsat.

I Punkt 17 foreslaas en Ændring i Lovens § 27, hvor der kun nævnes Lighuse; det er udmærket, at man nu faar det udvidet, saa at Bestemmelserne ogsaa kommer til at omfatte Ligkapel, Krematorium, Redskabshus o. s. v. Ligeledes synes jeg, det er aldeles udmærket — det vidner om stor Indsigt i Tingene —, at man har faaet Punkt 18 med, for der har i visse Tilfælde været Vanskeligheder i Retning af, at man, naar man skulde ekspropriere Jord til Kirkegaarde, ikke kunde gøre Ekspropriationen saa stor, at man kunde faa de fornødne Arealer til Holdepladser eller Adgangsveje. Nu bliver altsaa ogsaa det lovfæstet, og det anerkender jeg saa absolut.

Til det tredje Lovforslag, Forslaget om Sognebaandsløsning og Brugen af Kirkerne, foreslaas der en ny Titel, hvad jeg synes er fuldt berettiget, fordi det med Sognebaandsløsning jo er en Undtagelse fra det normale; og med al Ærbødighed for dem, der i sin Tid fik gennemført disse kirkelige Frihedslove, som jeg ligesom den ærede Ordfører for Venstre, det ærede Medlem Fru Esther Malling Pedersen, i høj Grad skatter, synes jeg dog ikke, at Tiden stadig væk er til, at en hel Lov skal handle om det. Jeg synes, det er et godt Forslag; der her foreligger om, at Titelen skal være „Lov om Kirkers Brug m. m.“.

Der er i Punkt 13 givet forstærkede Sikkerhedsregler for, at de frikirkelige Forsamlinger, Valgmenigheder, Frimenigheder eller en anden Kreds kan faa Kirken overladt til Brug, og jeg er glad for, at disse Regler bliver skærpet som nævnt i Pkt. 13. Jeg er ikke helt klar over, hvordan man skal forstaa det, der staar under Pkt. 13: „Adgang til Brugen af Kirken m. v.